

نومه يعقوب

۱

۱ آ يعقوب، غلوم خدا و عيسى مسيح خداوند،
به دوزَه قبيله که م دنيا پشکن.
سلام!

رشد م آزمائشا

۲ ای براروئم، هر وخت پی آزمائشا مختلف ری به ری ببووه، وان کمال
شودی دونسه بايه! ۳ سی يانکه دونه که ایمون شُمون م آزمائشا و سختیاس که
استقامتتون بیشتر کُنه. ۴ اما هله صبر و تحملتون به کمال رسه تا بالغ و کامل
بووه و چی کم نداشته بووه. ۵ آر گسيه ا شُمون حکمت نداشته بووه، ا خدایه که
پی سخاوت و بی مَدَمَت به کُل عطا بگُنه درخاس کُنه، که به او عطا ببووه.
۶ پ پی ایمون درخاس کُنه و شک نکُنه، سی يانکه گسيه که شک کُنه، لِف
طافا دریاس که پی باد به ایلا و اولا برووه. ۷ ای شخص ایطو فکر نکُنه که ا
خداوند چی بدس میاره، ۸ سی يانکه شخصه دو دلّه و م کُل رفتارا خودش بی
ثباته.

۹ برار حقیر، خوشه حقیر ندونسه بووه بلکه سی مقام بالا خودش فخر کُنه،
۱۰ اما پیلدار نوا خوشه گپ گِرَه، سی يانکه او لِف کُل صحرویی زیتَره ا بن
رووه. ۱۱ هموطو که عفتو پی گرما سُورش طلو بگُنه و علوف خشک بگُنه و
گُش ب افته و قشنگیش ا بن رووه، پیلدار اَم م کار و کاسبی خودش، بملوسه
و ا بن برووه.

۱۲ خووشا به حال وانکه م آزمائشا استقامت نشون دهه، سی يانکه وختی ا
آزمائشا سر بُلند در آیه، او تاج حیات بدس میاره که خدا به دوسدارون خودش
وعده فرموده.

۱۳ هیچ کو ا شُمون وختی وسوسه بووه، نکووه: «خداس که مون وسوسه
بگُنه،» سی يانکه خدا پی هیچ بدیه وسوسه نم بووه و گسيه اَم وسوسه نم کُنه.

۱۴ وختی که گسبه و سوسه ببووه، هوا نفس خود اووه که اووه گول زنه و م دوم گُنا ببهه. ۱۵ هوا نفس که ا گُنا و سن بووه و گُنا ام وختی به ثمر آیه، مرگ به بار میاره.

۱۶ برارون عزیز مو، گول مخوره! ۱۷ هر بخشش خوب و هر عطا کامله آ آسمون. نازل بیسه آ بووه نورا که نه تغیرر بگنه و نه دگرگون ببووه. ۱۸ او ایطو اراده فرمود که امون به وسیله کلوم حق بوجود آره تا لف نوبر مخلوقات او بووم.

عمل کوردن به کلوم خدا

۱۹ برارون عزیزم، توجه گنه: بیشتر گوش دهبه، کمتر قصه گنه و زیتره چر ن آیه! ۲۰ سی یانکه خشم آدم، صالحی مطلوب خدان به بار نم میاره. ۲۱ پ هر نوع پلیدی و هر عادت بدیه آ خوتون دیر گنه و پی صبر، کلومیه که م دلاتون کاشته بیسه و تره جونا شمون نجات دهته، قبول گنه.

۲۲ به جا آورنده کلوم بایه، نه ینا شنویده وان؛ خوتونه گول مزنیه! ۲۳ سی یانکه هر ک کلوم بشنقه اما به وان عمل نم گنه، ور گسه بیره که م اینه به قیافه خودش سل گنه ۲۴ و خوشه م وان ببینه، اما تا انوها وان دیر بووه، آ یاد بیره که چطو قیافه داشته. ۲۵ اما وانکه به شریعت کامل که شریعت آزودی سل گنه، وان آنظر دیر نم گنه و شنویده فراموشکاره نی بلکه به جا آورندس، او م عمل خودش مبارک ببووه.

۲۶ وانکه خوشه دیندار دونسه بووه، اما مهار زون خوشه نداشتنه بووه، خوشه گول زنه و دیانتش باطله. ۲۷ دیندوری پاک و بی عب در نظر بووه امون خدا، وان که یتیمون و بیوه زنون وخت مصیبت دسگیری گنم و خومونه آ ناپوکی ای دنیا دیر هلم.

۲

دیری آ تبعض

۱ برارونم، ایمون شمون به عیسی مسیح، خداوند پُر جلالمون، پی تبعض همراه نبووه. ۲ آر گسه پی انگشتره طلویی و جومه گرون به مجلس شمون آیه و فقیره ام پی جومه درده آیه تو، ۳ و شمون به وانکه جومه گرون ورشه توجه خاصه نشون دهبه و به او گووه: «فرما بالا نشین»، اما فقیر گووه: «همونجون وسک!» و یا: «اینجون دم در زر مجلس نشین»، ۴ آیا بن خوتون تبعض قائل نبیسه و پی فکر بد قضاوت نکوردیه؟

° برارون عزیزم، گوش دِهه! مَر خدا مردم فقیر ای دنیانَ انتخاب نکورد تا م ایمون دولتمند بوون و پادشوهی خدانَ به میراث بَرَن که او به دوسدارون خودش وعده داس. ^۱ اما شُمون به فقیر بی حرمتی کورده. یادتون رفت که هَمی پیلدارون هسن که حقتوَنه پامال بگُئِن و بعد اَم شُمونَ به محکمه بگشونن؟ ^۷ مَر هُنون نِسَن که به نوم شریف مسیح که سَر شُمون و نَسَه، کفر گُئِن؟

^۸ اَر شُمون قانون شاهونیه که م کلوم خداس و بفرمایه: «همسات لِفِ جون خودت مُحَبَّت کُن.» بجا آره، ایطو کار خوبه کوردیه. ^۹ اما اَر تبِعُض قائل بووه، گُنا کوردیه و شریعت خدا، شُمونَ لِفِ افراده که قانونَ بَ اِشکنن، محکوم گُنه. ^{۱۰} سی یانکه اَر گسبه کُل شریعتَ حفظ گُنه اما م یه مورد لغزه، مجرم به اِشکنیدن کُل شریعتَه. ^{۱۱} سی یانکه، خدایه که گُف: «زنا مکن،» هَمیطو گُفته: «قتل مکن.» پَ هر چِن زنا نگنی، اما اَر قتل گُنی، شریعت موسانَ اِشکنیدیه.

^{۱۲} پَ لِفِ کسونه قصه گُنه و عمل گُنه که دونن بر پایه شریعت آزودی، وَر هُنون قضاوت ببووه، ^{۱۳} سی یانکه قضاوت الوهی نسبت به وانکه رحم نکورده بووه، بی رحمه. اما رحم وَر قضاوت غلبه بگُنه!

ایمون و اعمال

^{۱۴} خارون و برارونم، چه سویده دازه اَر گسبه ادعا گُنه ایمون دازه، اما عمل نداشتنه بووه؟ آیا ایطو ایمونه تره اووه نجات دَهه؟ ^{۱۵} اَر برار یا خاره محتاج لباس و غذا روزش بووه ^{۱۶} و گسبه ا شُمون به هُنون گووه: «رووه به سلومت و خوب خوره و خوتونه گرم گره،» اما سی رفع نیازا جسمی هُنون کاره انجوم ندهه، چه سویده دازه؟ ^{۱۷} پَ ایمون به تِنویی و بی عمل، مورَدَس.

^{۱۸} ایسون ممکنه گسبه گووه: «تو ایمون دوری و مو اَم اعمال دارم!» اما تو ایمونت بی اعمال به مو نشون ده و مو ایمونم پی اعمالم به تو نشون بدو هام. ^{۱۹} تو ایمون دوری که خدا یکیه. خوب بگووی! حتی دوون اَم ایطو ایمونه دارن و ا ترس وَر خوشون بَدِکِن!

^{۲۰} ای نادون، مَخی دونسه بووی اچه ایمون بی عمل بی ثمره؟ ^{۲۱} مَر جد اُمون ابروهیم پی اعمال صالح حساب نبیس، اوسون که قبول کورد کووک خودش اسحاق سَر مذبح تقدیم گُنه؟ ^{۲۲} ببینی که ایمون و اعمال او پی یک عمل کوردن و ایمون او پی اعمالش کامل بیس. ^{۲۳} و او نوشتیه کتاب مقدس تحقق پدا کورد که بگووه: «ابروهیم به خدا ایمون اُرد و یان سی او صالحی حساب بیس،» و او دوس خدا خونده بیس. ^{۲۴} پَ ببینه پی اعماله که انسان صالح

حساب ببووه، نه ټټا پی ایمون.

۲۵ همیټو مَر راحاب روسپی پی اعمالش صالح حساب نییس، اوسون که به فرستادون پنه دا و هُنون آرَهه یگه روئه کورد؟ ۲۶ آ، هموټو که بدن بی روح مورَدَس، ایمون آم بی عمل مورَدَس.

۳

بلا زبون

۱ برارون مو، مبا که خلیا آ شُمون دُما معلم بیسن بوون، سی یانکه دونه که وَر اُمون معلمون، قضاوت خدا سخت تره. ۲ اُمون کُلمون خطا بکُیم. اما آر گسه ترسه بووه وَر زون خودش مسلط بووه، انسان کاملیه و اوسون تره وَر کُل وجودش مسلط بووه.

۳ اُمون پی اُسار وندن وَر دون عَسب، وان مطیع خومون بکُیم و ایټو ترم کُل بدن جوون به هر لا هدایت کُیم. ۴ همیټو سکان کوچوکه تره کشتی گپیته که ټټا بادا توند وان به حرکت بدرارن، هر لا که ناخدا خاسه بووه هدایت کُته. ۵ همیټو، زون آم عضوه کوچوکه، اما ادعاها گپه داره. جرجه کوچوک تره جنگل گپیته به تش کشته. ۶ زون آم تشه؛ دنیاپیته آ شرارت بن اعضا بدن اُمون که کُل وجود آدمیزاد آلوده بکُته و کُل زندگی اووه به تش کشته - تشه که جهنم وان گولنیده!

۷ انسان همه رقم جوون و باهنده و خزنده و جونور دریوییه روم بکُته و کورده، ۸ اما هیچ انسانه نتره زون روم کُته. زون شرارتیه سرگش و پُر آر کُشنده!

۹ پی زون خومون خداوند و بوون متبارک خونم و پی همو زون آدمونه که به شویاهت خدا افریده بیسنه، لعن کُیم. ۱۰ آ یه دون، هم حمد در میایه، هم نُفرین! ای برارون مو، شایسته نی ایټو بووه. ۱۱ آیا ببووه آ یه چشمه هم او شیرین روون بووه، هم او سور؟ ۱۲ برارون مو، آیا ممکن درخت انجیر، زتون عمل آره؟ یا درخت انگیر، انجیر دهه؟ همیټو آم چشمه سور نتره او شیرین روون کُته.

دو نوع حکمت

۱۳ بن شُمون خردمند و حکیم کیه؟ هله وان پی ره و روش زندگی پسندیده خودش نشون دهه، پی اعماله که پی صبرن و آ حکمت سرچشمه بگرن. ۱۴ اما آر م دلتون حسیدی و خودخوهی وجود داره، به خوتون مباله و خلاف حَققت

قِصَّهٔ مَكْنِيَهٗ. ^{۱۵} ايطو حکمتِهٖ اَ اَسْمُونِ نازل نَمِ بووه، بلکه زمینی و اَنفَسِ و شِطُونِيَهٗ. ^{۱۶} به یقین هر جا حسیدی و خودخوهی وجود داره، هر ج و مرج و هر نوع شرارت دِگِهٗ اَمِ دِيْدَهٗ بِيووه.

^{۱۷} اما حکمتِهٖ که اَ اَسْمُونِ بووه، اول پاگِهٗ، بعد صلح جو و ملایم و نصیحت پذیر، پُر اَ رحمت و ثَمرا خوب و بی تبِعُضِ و رِیا! ^{۱۸} صالحی، محصولیَهٗ که مِ صلح و صفا و به دَسِ هُنُونِهٖ که دُما صلحن کاشته بِيووه.

۴

تسلیم خداوند بایه

^۱ اَ کجا بِنِ شُمُونِ جنگ و جدل عمل میایه؟ آیا نه اَ امیالتون که مِ وجودتون به جنگ مشغولن؟ ^۲ حرص چیه بخوره، اما وانَ بَدَسِ نَمِ میاره. اَطْمَعِ مَرْتکبِ قَتْلِ بووه، اما اَننو به او چی که مَخِهٗ نَمِ رَسِهٗ. جنگ و جدل بیا بگنِهٗ، اما بَدَسِ نَمِ میاره، سی دل یانکه وانَ اَ خدا درخاس نَمِ گُنِهٗ! ^۳ اوسون اَمِ که درخاس گُنِهٗ، بَدَسِ نَمِ میاره، سی یانکه پی نیت بد درخاس گُنِهٗ تا صرف هوسرونیا خوتون گُنِهٗ.

^۴ ای زناکارون، آیا ندونِهٖ دوسی پی دنیا دِشمنی پی خداس؟ هر کَ که اَ دُما دوسی پی دنیاس، خوشه دِشمن خدا بگنِهٗ. ^۵ آیا گمون بیره کتاب بی جهت گفته: «روجه که خدا مِ وجود اَمُونِ وَنَدَهٗ، تا به حد حسیدی مشتاق اَمُونِ؟» ^۶ اما فِضِهٖ که او ببخشه، خلی بیشتره. سی دل یان کتاب مقدس بگووه: «خدا نوها متکبرون بوسه،

اما آدمون متواضع فِضِ ببخشه.»

^۷ پَ تسلیم خدا بایه. نوها شِطُونِ استقامت گُنِهٗ، که اَ شُمُونِ دیر بِيووه. ^۸ به خدا نَزیکِ بووه، که او اَمِ به شُمُونِ نَزیکِ بِيووه. ای گُناکارون، دَسا خوتونه پاک گُنِهٗ و ای دو دلون، دلا خوتونه پاک گُنِهٗ. ^۹ به حال زار اَفْتِهٗ و گریوه زوری گُنِهٗ. خنِده شُمُونِ به ماتم و شودی شُمُونِ به غم تبدیل بووه. ^{۱۰} در حضور خدا متواضع بایه تا شُمُونِ سرافراز گُنِهٗ.

^{۱۱} ای برارون، اَ یِکِدو بدگویی مگنِهٗ. هر که اَ برار خودش بد گووه و یا اووه محکوم گُنِهٗ، در واقع اَ شریعت بد گفته و شریعت محکوم کورده و هر وخت شریعت محکوم گُنِهٗ، دِگِهٗ وانَ اجرا نَمِ گُنِهٗ، بلکه داور وانِ هِسی! ^{۱۲} اما تِنّا یِهٖ قانونگذار و داور هی، هَمو وانکه تره رها گُنِهٗ یا هلاک گُنِهٗ. پَ تو کی هِسی که همسا خوتنه محکوم گُنِهٗ!

فخر نادرَس به صوبا

^{۱۳} اما شُمون که بگووه: «آمروز یا صوبا به ای شَر یا او شَر برووم و سالیه اونجونَ بَمَنِم و تجارت بگنم و سود زیاده بگنم،» خوب گوش دِهه: ^{۱۴} شُمون حتی ندونه صوبا چه بیووه. زندگی شُمون چیه؟ لَف بخاره هسه که زمون کوتاَهه دیار دَهه و بعد غِب بیووه. ^{۱۵} پَ و اِطو گووه: «اَر خداوند خاسه بیووه، زنده بَمَنِم و اِطو یا اوطو بگنم.» ^{۱۶} در حاله که شُمون پی تکبر فخر گنِه. هر فخره اَ ای نوع، بَدَه! ^{۱۷} سی دل یان، هر که دونسه بیووه چه کاره دُرسه و وانَ انجوم نَدَهه، گنا کورده.

۵

هشدار به پیلدارون ظالم

^۱ اما شُمون ای پیلدارون، گریوه زوری گنِه، سی یانکه مصیبتا بندیرتونه. ^۲ مال و منال شُمون پامال بیسه و جوماتونَ بَد خورده! ^۳ شُمون مَ ای دنیا فانی، طِلا و نقره گرد گنِه، غافل اَ یانکه پی ای کار، سی خوتون مَ روز قیامت مجازات عمل میاره. سی یانکه، هموطو که طِلا و نقراتونَ زنگ خورده، تَش اَم بدن شُمونَ بخوره! ^۴ ایسون مز کارگرونی که مَ مزرعا شُمون درو کوردنه و شُمون پی حيله مِز شونَ نَداییه، عله شُمون فریاد گنن. آ، فریاد دروگرون به گوش خداوند قادر مطلق رسیده. ^۵ شُمون سَر زمین مَ تحمل و خووشی زندگی کوردیه و لَف گوسفندون پرواره بیسیه که سی روز ذبح آمدن! ^۶ پیا صالح که پی شُمون مخالفتَه نم کورد، محکوم کورده و گُشیه.

صبر و تحمل مَ زمون مصیبت

^۷ پَ ای برارون، تا ورگشتن خداوند عیسی مسیح صبر گنِه. سِل گنِه چطو کشاورز بندیر مَنه تا زمین محصول پُر ارزش خوشه عمل آره؛ چطو صبر گنِه تا بارونا پوییزی و بهوری سَر زمین رَنن. ^۸ پَ شُمون اَم صبور بایه و دلتون قرص بیووه، سی یانکه وخت ورگشتن خداوندمون نِزیکه! ^۹ برارون، اَ یَکدو شکایت مگنِه، تا وَر شُمون اَم قضاوت نبووه، سی یانکه خداوند زیتره قضاوت عادلونه خوشه شرو بگنِه.

^{۱۰} برارون، اَ پعمبرونه که به نوم خداوند قصه بگنن، درس صبر مَ مصیبتانَ یاد گیره. ^{۱۱} اَمون صبورونَ خوشبخت دونم. شُمون درباره صبر ایوب شُفتیه و دونه که خداوند اخیر پی او چه کورد، سی یانکه خداوند تا آخر مَرَبون و رحیمه.

۱۲ اما اَکُلْ هُنُونٌ مَّهْمَتْرَ، اِی بَرَاروئُم، قَسْم مَخَوْرَه؛ نَه بَه اَسْمُون، نَه بَه زَمِیْن و نَه بَه هِیچ چِی دِگَه. هِلَه 'ا' شْمُون هَمُو اَبُووه و 'نَه' شْمُون هَمُو نَه، مَبَادَا مَحْکُوْم بُووه.

پی ایمون دعا کُنه

۱۳ اَر کَسِبَه اَسْمُون مِ مَشْکَلَه، دَعَا کُنه؛ اَر کَسِبَه شَادَه، سِرُوْد حَمْد خَوْنَه. ۱۴ اَر کَسِبَه اَسْمُون مَرَضَه، رِیْش سَفْدُوْن کَلِیْسَانِ مَخَاسَه بُووه و هُنُون سِیْش دَعَا کُنِیْن و بَه نُوْم خَدَاوَنْد اَوُوَه پِی رُوغْن تَدِهین کُنِیْن. ۱۵ دَعَا پِی اِیْمُون، مَرَضَ شَفَا بَدَهَه و خَدَاوَنْد اَوُوَه بُوْرَسُوْنَه و اَر گُناهِه کُوْرَدَه بُووه، اَمْرَزِیْدَه بَبُووه. ۱۶ پِی پِیْش یَکِدُو بَه گُناها خُوْتُوْن اَعْتِرَاف کُنه و سِی یَکِدُو دَعَا کُنه تَا شَفَا پِدا کُنه. دَعَا شَخْص صَالِح، پِی قَدْرَت زِیَادَه عَمَل کُنه.

۱۷ اِیْلِیَا نَبِی اَدِمَه بَیْد لِفِ اَمُوْن، اَمَا سِی یَانْکَه پِی کُلْ وِجُوْد دَعَا کُوْرَد کَه بَارُوْن نَزَنَه، سُو سَال و نِیْم بَارُوْن سَر زَمِیْن نَزَنْد؛ ۱۸ و اَنْدُو دَعَا کُوْرَد و اَسْمُون بَارُوْن زَنْد و زَمِیْن مَحْصُوْل عَمَل اُوْرَد.

۱۹ بَرَاروئُم، اَر کَسِبَه اَسْمُون اَحَقَّقَت مَنَحْرَف بُووه و شَخْصِیَه دِگَه بَه اَو کَمْک کُنه تَا بَه حَقَّقَت وِرْگَرْدَه، ۲۰ دُوْنَسَه بُووه کَه هَر کَ گُناکَارِیَه اَگْمَرُوْهَی وِرْگَرْدُوْنَه، جُوْن اَوُوَه اَمْرَگ نَجَات دَاس و گُناها زِیَادِیَه پُوْشَنِیْدَه.

